

[Indenrigsministeren]

taget. Det vil man kunne under alle omstændigheder. Der er alene tale om, at man skal gøre det inden for de frister, der nu engang er fastlagt, og hvis vi ikke er indstillet på at respektere disse frister, er det meget vanskeligt at gennemføre en forkortelse af behandlingstiden for asylsager.

Jeg vil gerne sige til fru Pernille Frahm, at hvis man er enig i, at det har et menneskeligt formål at få en kortere behandlingstid for asylsager, og hvis man i øvrigt også er enig i, at der er nogle alt, alt for lange sagsbehandlingstider – i dag i gennemsnit 22 måneder – må man altså også være villig til at sætte nogle frister og også opfordre til, at disse frister bliver overholdt. Dermed mener jeg ikke mindst asylansøgnernes advokater, og derfor ligger der også en forpligtelse for dem til at skaffe dokumentation inden for de frister, der nu engang er fastsat. Det vil jo ikke være sådan, at en sag ikke vil blive behandlet, men det vil være sådan, at det ikke har opsættende virkning for udsendelsen.

Pernille Frahm (SF):

Der er jo også i dag mulighed for at afvise, at en sag kan have opsættende virkning, selv om man har anmodet om at få den genoptaget. Det er der mulighed for, hvis man skønner, at der ikke er nyt i sagen, og at der ikke er nogen grund til, at den skal have opsættende virkning.

Det, man så kunne spørge om, er, hvorfor denne regel ikke bliver brugt så ofte, og hvorfor ministeren nu altså vil gøre denne mulighed til en regel.

Grunden til, at jeg undrer mig over, at man netop strammer op i den ende, er, at Flygtningævnet har meddelt, at det vil tage dem ca. to måneder at behandle en genoptagelsessag, og Ombudsmanden har ligeledes meddelt, at to måneder i gennemsnit vil være hans behandlingstid.

Så mit spørgsmål er: Hvorfor vælger man at stramme op i den ende, hvor det i forvejen går hurtigt?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Det er en forkert opfattelse, at vi strammer op i den ende og kun i den ende. Det, der er hele hovedpointen i det store lovforslag, vi har til behandling i øjeblikket, er, at der vil blive

strammet op på tidsfristerne i alle elementer af en asylsagsbehandling, der vil blive lagt et, lad os så bare kalde det mildt, men kontant pres på alle dele af en normal asylsagsbehandling med hensyn til, at de enkelte instanser skal gøre deres arbejde så præcist, så forsvarligt og på så kort tid som muligt.

Derfor er det ikke korrekt at sige, at det kun er i den sidste ende, der bliver strammet op. Det bliver der også i forhold til sagsbehandlingen i Direktoratet for Udlændinge, det bliver der i Flygtningenævnet, det bliver der i Indenrigsministeriet, det bliver der i politiet, og det bliver der så i hele det samlede system. Det er også baggrunden for, at jeg har foreslået, at vi løbende skal oplyse offentligheden om, hvor lang behandlingstiden er i alle de enkelte led, der er i en asylsagsbehandling. Det er simpelt hen, fordi det er nødvendigt, at alle parter, ikke bare i den sidste ende, men alle parter, der overhovedet er involveret i behandlingen af en asylsag, har det som en absolut vigtig bestræbelse, at sagerne bliver behandlet så hurtigt som overhovedet muligt.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 1183

3) Til *indenrigsministeren* af:

Pernille Frahm (SF):

»Vil ministeren sørge for, at indrejsemuligheden i hjemlandet eller et af asylsøgeren ønsket tredjeland indgår i afgørelsen i henholdsvis Direktoratet for Udlændinge eller Flygtningenævnet, når en asylansøgning behandles?«

Skriftlig begrundelse

Som nævnt i begrundelsen til spørgsmål nr. S 1185 er det ikke ualmindeligt, at udrejsefristen overskrides. Årsagen er ofte, at det ikke er muligt for den afviste asylsøger at indrejse i sit hjemland eller i et tredjeland. Ventetiden opleves som et enormt nervepres, som kan være stærkt invaliderende for de pågældende og kan føre til desperate handlinger.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil gerne starte med at understrege, at afgørelsen af, om en asylansøger får asyl her i